

РЕШЕНИЕ

№ 235

гр. Пловдив, 08.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Димитър Ив. Махмудиев
като разглежда докладваното от Васил Ст. Гатов Наказателно дело за възобновяване № 20235000600475 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXXIII НПК.

С Присъда № 4/18.01.2023г. по нохд № 565/21г., състав на Хасковския районен съд е признал подсъдимия М. Ш. М. за виновен в извършване на престъпление по чл.343в, ал.2 НК и го осъдил на една година и два месеца лишаване от свобода, което наказание да изтърпи при първоначален „строг“ режим.

Съдът приспаднал предварителното задържане на подсъдимия и се разпоредил с разноските.

Първоинстанционната присъда била обжалвана от подсъдимия и с Решение № 137/14.07.2023г. по внохд № 237/23г. по описа на Хасковския окръжен съд била изменена, като бил намален размера на наказанието „глоба“ от 600 лева на 300 лева и отделно от това била отменена в частта,

досежно разноските. В останалата част присъдата била потвърдена.

Поради липсата на процесуална възможност за касационно обжалване, присъдата е влязла в сила на датата на постановяване на въззивното решение.

Срещу влязлата в сила присъда е постъпила саморъчна молба от осъдения М.. Оплакванията са насочени към нарушения на материалния закон и към оценъчната дейност на съда, който е изградил правните си изводи като е дал вяра на показанията на полицейските служители, разпитани като свидетели без да оцени обясненията на подсъдимия. Претендира се възобновяване на делото и връщането му за ново разглеждане в Касационен съд – София, където касатора да бъде оправдан.

В съдебното заседание представителят на Апелативна прокуратура предлага искането да се остави без уважение. Сочи, че и двете инстанции са съобразили всички относими за решаване на отговорността на касатора обстоятелства и наказанието определено от първоинстанционния съд не се явява явно несправедливо. Претенциите за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила според прокурора са неоснователни.

Защитата поддържа искането си по изложените в него съображения. Атакува процесуалната дейност на първоинстанционния съд с доводи за неправилна интерпретация на събраните доказателства, както и неправилното им тълкуване и отнасяне към правната норма, по която е бил признат за виновен и осъден касатора. Защитата иска делото да бъде възобновено.

Осъденият иска делото да бъде възобновено за ново разглеждане.

Апелативният съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка за наличие на основанията за възобновяване, установи следното:

Искането за възобновяване е направено в законния шестмесечен срок от процесуалнолегитимирана страна по отношение на съдебен акт, който не е проверен по касационен ред, поради което е допустимо.

Оплакването на касатора, обвързано с нарушение на разпоредбата на чл.348, ал.1, т.2 НПК е насочено към оценъчната дейност по проверката на доказателствените източници от решаващите инстанции, но в същността си касае съставомерността на деянието и е относимо към касационното основание, попадащо в обхвата на чл.348, ал.1, т.1 НПК и имащо за цел проверка за съответствието на атакувания съдебен акт с приложимия материалния закон.

В този смисъл са изложените съображения, че фактическите обстоятелства за авторството на деянието, първоинстанционният съд е направил при едностранчива оценка на част от доказателствата, а друга част не обсъдил въобще. С тези съображения по същество се релевира оплакване за осъждането му по обвинение, което не е доказано съобразно изискването по чл. 303 НПК.

Доводите на касатора за основанието обхванато от разпоредбата на чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК не намират опора в делото. Настоящата инстанция счита, че няма допуснати съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна не само на атакувания съдебен акт, но и на въззивното решение, с което същият е потвърден. Производството и в двете инстанции е преминало при стриктно спазване на процесуалните правила, като правото на защита на касатора е било гарантирано в пълен обем. Както първата, така и въззивната инстанция са извършили обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото и порок при формиране на вътрешното им убеждение не се констатира. Всички доказателства са били подложени на внимателна проверка. Решаващите съдилища са изложили достатъчно убедителни мотиви защо приемат за установена фактическата обстановка от обвинителния акт и въз основа на кои доказателствени материали.

Тук е мястото да се отбележи, че проверка на формиране на вътрешното убеждение на съда при спазване на формалните изисквания за това, намерили израз в разпоредбите на чл.13, чл.14 и чл.107 НПК е недопустимо, защото касае контрол на обосноваността на съдебните актове, а тя е извън кръга на касационните основания за възобновяване на делата.

Въпреки това и макар и да не е наложително произнасянето по възраженията в искането, с които се отправя упрек към инстанциите за неправилна интерпретация на доказателствата, с оглед това на кои да бъде дадена вяра и кои да бъдат лишени от кредит на доверие, настоящият състав намира, че изводите на решаващите инстанции да ценят показанията на полицейските служители С. Т. и А. А. и да приемат, че те имат значение за предмета на доказване не е произволен. Тези показания не са интерпретирани едностранчиво и превратно. Точно обратното, оценката им е продукт на задълбочен и логически издържан анализ, намерил израз в мотивите на атакуваните съдебни актове. Те са били съпоставени с показанията на

останалите свидетели и инстанции по фактите мотивирано са им гласували кредит на доверие. И първоинстанционният и въззивният съд са изложили пространни съображения защо дават вяра на тези показания и намират, че същите разполагат с необходимата доказателствена стойност. Поради това възражението, че съдилищата са допуснали дефект при формиране на вътрешното си убеждение по релевантната за предмета на доказване фактология е неоснователно.

Оплакването за допуснато нарушение на материалния закон по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 НПК е неоснователно. Нарушението, свързано с отказа на двете инстанции да признаят подсъдимия за невиновен не е налично. Решаващите съдилища са изложили достатъчно убедителни мотиви защо приемат за установена фактическата обстановка от обвинителния акт и въз основа на кои доказателствени материали. По този начин направеният от тях извод, че подсъдимият М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.343в, ал.2 НК е законосъобразен. С убедителни съображения, основани на закона и съдебната практика и двете инстанции са обосנוвали изводите за съставомерност на деянието му по предявената правна квалификация.

Наказанието не е явно несправедливо. И двете инстанции са съобразили принципите за неговата индивидуализация, като са отчели всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и са определили наказание близо до минимума, предвиден в правната норма, с което са счели, че с него целите на чл.36 НК ще бъдат постигнати в максимална степен. Място за по – голяма снизходителност настоящият касационен състав не намира, още повече, че касаторът се е проявил като лице с утвърдени престъпни навици и склонност към извършване на еднородни престъпления против транспорта.

В крайна сметка, не са налице предпоставките на чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК, които да доведат до основание за отмяна на атакуваната присъда и въззивното решение.

Поради това искането на осъдения М. Ш. М. за възобновяване на производството по делото следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 425 от НПК Апелативният съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения М. Ш. М. за възобновяване на наказателното производство по внохд № 237/23г.на Окръжен съд Хасково.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____